

Thanks A Lot

ขอบคุณนายที่รักฉัน

ปีศาจร้อยดวงดาว เขียน

เนื้อหาในนิยายเรื่องนี้เป็นลิขสิทธิ์ของผู้เขียนแต่เพียงผู้เดียว

©สงวนลิขสิทธิ์

นิยายวาย 19 บท

ลำดับที่ 3

บทที่ 1

เอ็นโซ่ ในวัยสิบปี ยังจำครั้งแรกที่พบ เอเตอร์ ได้

เขาเป็นนักเตะเยาวชนของสโมสรฟุตบอลแห่งหนึ่งในลีกอิตาลี ซึ่งตัวเขาได้เข้ามาอยู่อะคาเดมี่ของที่นี่ตั้งแต่อายุเก้าขวบ หรือพูดง่าย ๆ ว่าเมื่อปีที่แล้ว

เขามีเพื่อนร่วมรุ่นที่สนิทกันคือ มารีโอ้ และ นิค ซึ่งคนแรกนั้นมีอายุอ่อนกว่าเขาสองปี

พวกเขาทั้งสามรู้จักกันที่นี่ เติบโตมาด้วยกัน แต่มีอยู่อย่างหนึ่งที่ทั้งสองไม่เคยรู้จักคือเอ็นโซ่ แอบชอบ พี่เอเตอร์

เอเตอร์คือรุ่นพี่ในทีมชุดใหญ่ ซึ่งทางสโมสรมักจะมีนักเตะรุ่นพี่มาสอนแบ่งปันเทคนิคให้น้อง ๆ ทีมเยาวชนอยู่เสมอ

และจุดเริ่มต้นมันก็มาจากตรงนั้น...

เอ็นโซ่ถือกระเป๋าใส่รองเท้าสตั๊ดกึ่งเดินกึ่งวิ่งเข้าไปในห้องแต่งตัวของทีมชุดใหญ่

‘ไซ้แล้วฟังไม่ผิดหรอก ‘ทีมชุดใหญ่’

เพราะตอนนี้เอ็นโซ่มีอายุสี่สิบปีแล้วและเป็นนักเตะตัวหลักของทีมด้วย เขาเล่นตำแหน่งกองกลางเช่นเดียวกับเพื่อนหนึ่งคน มาริโอ้

ชายหนุ่มเดินเร็ว ๆ เข้าไปที่นั่นเพราะรู้ตัวว่าเหมือนตนเองจะมาสายแล้ว เขากลับที่จะถูก จีโอ้ รุ่นพี่กับตันทีมสุดโหดตำหนิ ซึ่งสาเหตุของการมาช้าก็เพราะเขาต้องช่วยมารดาคุณ้องสาวเล็ก ๆ ที่เพิ่งหัดเดินเตาะเตาะ

น้องของเขาเพิ่งจะอายุขวบกว่า ๆ เท่านั้นเอง เรียกได้ว่ามาเกิดช้าไปมาก ก.ไก่อ่ฉานตัว ภารกิจที่จะต้องทำในตอนเช้าก็คือช่วยมารดาคุณ้องนี้แหละ เพราะลำพังมารดาเขาก็มีงานยุ่งมากพออยู่แล้วเนื่องจากเปิดร้านซักแห้ง

เอ็นโซ่มักจะมาซ้อมหวุดหวิดก่อนเวลาเสมอ เป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้จริง ๆ และเขาก็มักจะถูกปรับเงินอยู่บ่อยครั้งสำหรับวันที่มาไม่ทัน

“สายอีกแล้ว ๆ”

นักเตะคนอื่น ๆ เป่าปากวิ๊ดวิ๊ดทำเสียงล้อเลียนเอ็นโซ่ซึ่ง
วิ่งกระหืดกระหอบเข้ามา

ขณะนี้ในห้องแต่งตัวมีพวกเขาอยู่ประมาณ 4-5 คน ซึ่ง
เป็นกลุ่มที่เอ็นโซ่ไม่ได้สนิทเสียด้วย

“...”

ส่งรอยยิ้มเพื่อน ๆ ไปให้ พวกนั้นพูดอะไรกันอีก 2-3
ประโยคจากนั้นก็หมดความสนใจกับเขา เอ็นโซ่จึงรีบมารวมกลุ่ม
กับเพื่อน ๆ ที่สนามซ้อม

จีไค้กัปตันทีมรุ่นใหญ่เห็นเขาก็รีบปรีเข้ามา

“อีกแล้วนะแก”

จีไค้ก้อดออก เฟ่งสายตามองอย่างเดือดตาล เอ็นโซ่เห็น
ดวงตาของรุ่นพี่หรือลงก็รู้เลยว่ากำลังอารมณ์เสียสุด ๆ

“ขอโทษครับ”

เขาว่า ก้มหน้าลงอย่างยอมรับโดยดี

ไหนดจะต้องถูกทางสโมสรปรับเงิน ไหนดจะถูกจีไอ้ตำหนิ
ไหนดจะ...

“อ้าว ได้ชไปไหนล่ะครับ”

เอ็นโซ่กวาดตามองไปรอบ ๆ แต่ไม่เห็นวีแวนของ แองเจลด
โล ผู้เป็นโค้ชเลย

“อยู่นั่นไง” จีไอ้ไหวไหล่ “กำลังคุยกับอาโรลูกรักอยู่”

“อ้อ...”

อาโร เป็นนักเตะลูกครึ่งฝรั่งเศส ซึ่งแองเจลดโลท่าจะชอบ
เด็กคนนี้เ้าามาก ๆ เพราะมักจะให้ความดูแลอาโรเป็นพิเศษเสมอ

...แต่จะไปเรียกอีกฝ่ายว่า ‘เด็กคนนี้’ ก็ไม่ถูกนัก เพราะที่
จริงแล้วอาโรมีอายุมากกว่าเอ็นโซ่หนึ่งปีทีเดียว ยังมีหน้าไปว่าคน
อื่นด้วยนะคนเรา

เอ็นโซ่มองไปที่อีกฝั่งหนึ่งของสนามตามทีรุ่นพี่กับตันทีม
บอกก็เห็นแองเจลดโลและอาโร เขาเถอะ อย่งไรก็ช่าง อย่งน้อย
ขอให้โค้ชไม่มาจ้งจับผิดดุด่าเขาก็พอ ที่เหลือจะเป็นอย่งไรก็
ถูระไม่ไ้แล้วละ

เอ็นโซเดินเข้าไปรวมกลุ่มกับมาริโอและนิก สองคนนั้น
กล่าวทักทาย

“ไง”

“ไงแก”

“เฮอ”

เขาตบออกปไปและเริ่มซ้อมยืดเส้นยืดสาย ขณะสอด
สายสายตาไปว่าจะจับคู่ซ้อมกับใครดี เพราะมาริโอคู่กับนิกไป
แล้ว

นัยน์ตาสีเขียวของชายหนุ่มผู้ซึ่งมีภาระต้องเลี้ยงน้องเล็ก
ทุกเช้ากวาดไปปะเข้ากับพีเอเตอร์คนนั้นพอดี

“เอ็ก”

เอ็นโซเผลอกลืนน้ำลายเหนียวหนืดลงคอ ไม่นึกว่าพีเอ
เตอร์ก็มองมาทางนี้ด้วย ให้ตายก็ไม่ชินสักที ถึงตอนเด็กพีเอจะเคย
สอนให้ก็เถอะ แต่พอโตขึ้นได้มาอยู่ที่มซุดเดียวกันเนี่ยมันก็
แบบ...

‘อาย’

เอ็นโซ่สะบัดศีรษะพริ้วแล้วส่งยิ้มให้เมื่อเอเตอร์คนสวย
มองมา

พีเอเตอร์ผู้ซึ่งมีผมสีน้ำตาลแต่มักจะย้อมเป็นสีบลอนด์
จนใครหลาย ๆ คนไม่อาจรู้สีผมที่แท้จริงของเขาได้เลย ตาสี
น้ำตาลเข้ม แต่ตอนนั้นผมของพีเอากลับมาเป็นสีธรรมชาติแล้วละ

ริมฝีปากเล็ก แก้มแดง ดูจิ้มลิ้มเหมือนตุ๊กตาเด็กผู้หญิง
เลย ท่าทางตอนเด็กต้องน่ารักมากแน่

ชายหนุ่มรุ่นน้องส่งยิ้มเก๋ ๆ ไปให้ ซึ่งฝ่ายนั้นก็ยิ้มตอบ
และเดินเข้ามาหา

ตึก ๆ ๆ

เสียงหัวใจสั่นระรัวเสียงจนเหมือนตึกลงในอก น่ากลัวว่า
ฝ่ายตรงข้ามจะได้ยิน

“เอ็นโซ่” เอเตอร์เรียก “มาซ้อมกันไหม”

“ค...ครับ”

นี่แหละที่รอคอย ชายหนุ่มรีบพยักหน้าและเดินตามไป
ง่าย ๆ ทันที่

มีโอกาสไม่บ่อยนักหรอกที่จะได้จับคู่ซ้อมกับพีเอเตอร์ แบบสองต่อสอง ก็แหม ! บางทีนะบางที มาริโอ้ก็ตัวดีที่ชอบตามติดพีเอเตอร์แจ แต่ตอนนี้หมอนั้นไปซ้อมกับนิคกี้ดีแล้วละ

เขาไม่กล้ามองหน้ารุ่นพี่คนสวยมากนัก จึงเลียงสายตาไปทางอื่น ที่จริงแล้วเอเตอร์ย้ายทีมออกไปเล่นนอกลีกและกลับมาใหม่อีกครั้ง ซึ่งเอ็นโซ่ดีใจมาก อย่างไรก็ตามเสียออกไปเล่นต่างแดนก็ไม่สุขใจเหมือนบ้านเราหรอกจริงไหมละ

ถึงจะไปพเนจรเสียไกล แต่เอเตอร์ก็ยังได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นจากสโมสรและแฟนบอล อ้อ ก็แองเจโลน่าะสมัยที่ยังเป็นนักเตะ เคยเป็นกัปตันทีมของเอเตอร์มาก่อนด้วยนี่นะ สุดท้ายทุกคนก็กลับมายังสโมสรแรกที่ตนเองเคยอยู่กันหมด เป็นเรื่องที่น่ายินดีจริงๆ

พวกเขาซ้อมเสร็จและกลับบ้าน เอ็นโซ่เข้ามายังห้อง แต่งตัวก็พบมาริโอ้

“อ้าว”

มาริโอ้ทัก

“ไง”

เอ็นโซ่ตอบเพื่อนกลับไป จากนั้นก็เดินไปยังกระเป๋าใส่
สมบัติพักผ่อนของตนเอง หยิบมันขึ้นมา

“วันนี้คู่กับใครเนี่ย”

มาริโอ้ถาม

“พีเอเตอร์”

“เห ?”

“พีเอเตอร์”

เอ็นโซ่ตอบย้ำอีกครั้ง เห็นมาริโอ้ทำปากจู๋ จากนั้นก็พูดว่า
“ดีวะ”

มาริโอ้เป็นเพื่อนรุ่นน้องที่ค่อนข้างพูดน้อยและเรียบร้อย
กว่าเขาหากมองจากภายนอก แต่ภายในใครจะรู้ว่าเอ็นโซ่นะ
ซี้ฮายหนักมาก โดยเฉพาะกับเอเตอร์ด้วยแล้ว

ทางด้านอาโร หนุ่มลูกครึ่งเชื้อสายฝรั่งเศษเองเดินอาด ๆ
เข้ามายังห้องแต่งตัวพอดี

อาโรเมื่อเห็นทั้งเอ็นโซ่และมาริโอ้ก็ยิ้มให้

“หวัดดี”

ชายหนุ่มตัวเล็ก หน้าตาน่ารักทัก

“หวัดดี”

ทั้งสองคนตอบพร้อมกัน

“เป็นไงมั่งวันนี้”

เป็นมารีไอ้ที่ตามออกไป

“เป็นไงคืออะไร”

อาไรไม่เข้าใจ

“โหย ก็พี่กับเจลดิลนะออกจะสนิทกัน”

มารีไอ้พูด

“แล้วไง เดียวนะ ฟังง”

เจ้าตัวดูจะงงจริง ๆ เอ็นไซ้เห็นท่าที่ของรุ่นพี่ดูก็รู้แล้ว
ถึงกับเอามือแปะหน้าผาก

“เฮ้อ---”

เขาผลอดถอนหายใจออกมา นั้นทำให้อาโรหันขยับมา
ทางเขา

“อะไรกันพวคนาย” คิ้วเข้มของอาโรฆมวดขึ้นอย่างสงสัย
“มีอะไรก็บอกกันสิ”

“คือ...”

มาริโอ้เข้ามาเป็นขิดและเอาศอกกระทู้งแขนของเขา เอ็น
โซ่ได้แต่ยิ้มแห้ง

“คือไม่มีอะไรหรอกพี่”

ชายหนุ่มตาสีเขียวรีบกลบเกลื่อนแก้มสถานการณื

“???”

แต่อาโรไม่เชื่ออย่างแน่นอน เพราะพวกเขาตันเปิด
ประเด็น แบบแปลก ๆ ออกไป ตอนนี้อยากให้ใครก็ได้บังเอิญเข้า
มาที่นี่จะได้ช่วยโอกาสเปลี่ยนเรื่อง หรืออย่างดีที่สุดก็คือรีบ ผ่าน
ออกไป

“อาโร !”

เสียงเรียกชื่อรุ่นพี่ฝรั่งเศสดังขึ้น ทั้งสามจึงหันไปมองก็
เห็นรุ่นพี่ของพวกเขา แอจเลโลนั่นเอง

“เจโล ?”

อาโรยิ้มกว้างทันที ทั้งเอ็นโซ่และมาริโอ้มองหน้าเหมือนรู้
กัน

“ยังไม่กลับอีกหรือ”

รุ่นพี่หนุ่มใหญ่พูด อันที่จริงแล้วแอจเลโลยังเป็นรุ่นพี่
ที่หนุ่มแน่นอยู่มากหากเทียบกับพวกรุ่นพี่ด้วยกัน เพราะเขามี
อายุเพียงสี่สิบปีเท่านั้นเอง เป็นรุ่นพี่ที่อายุน้อยที่สุดในลีก

“กำลังจะกลับแล้วครับ”

สองคนนั้นพูดคุยกันอย่างสนิทสนมและเป็นธรรมชาติ
เหมือนมีบรรยากาศบางอย่างที่กั้นพวกเขาให้ห่างจากคน
ภายนอกอย่างอีกสองคนที่เหลือโดยสิ้นเชิง เอ็นโซ่คิดว่าอยู่แบบนี้
ไปก็ไม่ได้อะไรขึ้นมา ชายหนุ่มเจ้าของสายตาสีเขียวจึงเอ่ยขึ้น

“ผมกลับแล้วครับเจโล”

เขายืมให้ผู้เป็นโค้ช

“เออ ฟุ้งนี่รีบ ๆ มาซ่อมละ อย่ามาสายถ้าไม่อยากถูกปรับเงินอีก”

คนอาวุโสกว่าส่ายหัว

“คร่ำบ ๆ”

เอ็นโซ่เดินออกมาพร้อมกับมาริโอ้และแยกกันตรงหน้าสนามซ้อม ชายหนุ่มมองเห็นหลังของมาริโอ้ซึ่งไปเอาจักรยานไฟฟ้าแล้วรู้สึกเลื่อมใสชนิด ๆ ที่อีกฝ่ายดูจะเป็นคนอินดี้แบบน่าเอาเป็นเยี่ยงอย่าง ช่วยชาติประหยัดพลังงาน

ส่วนตัวเขานั้นขับรถยนต์มา ...เขาเออะ ขนาดขับรถมาเองยังมาสายตลอดควรคิดว่าไ้ ? เอ็นโซ่เริ่มคิดว่าวันหลังเขาควรเปลี่ยนมาใช้จักรยานไฟฟ้าอย่างมาริโอ้ทำจะคล่องตัวกว่า

ชายหนุ่มผู้เล่นตำแหน่งกองกลางเดินไปที่รถยนต์และกำลังจะเข้าไปนั่ง ตอนนั้นเองที่สายตาของเขาดันไปเห็นเอเตอร์กำลังออกไปเช่นกัน

“พีเอเตอร์ !”

เขาตะโกนเรียกและโบกไม้โบกมือให้ฝ่ายนั้น รู้สึกแปลก
ใจที่อีกฝ่ายไม่ได้เอารถมา

“เอ็นโซ่”

เอเตอร์ตอบกลับมา ชายหนุ่มรุ่นน้องจึงรีบเดินเข้าไปหา

“พี่กำลังจะกลับเหรอครับ”

ถามอย่างมีน้ำใจ

“ใช่”

“แล้วรถล่ะ” มองซ้ายมองขวา “วันนี้ไม่ได้เอารถมาเหรอ”

“ส่งซ่อมนะ”

รอยยิ้มบางปรากฏบนใบหน้าของเอเตอร์ เอ็นโซ่ใจสั่นยิ่ง
นัก เขาพูดกับอีกฝ่ายโดยที่ไม่ได้มองหน้าเท่าไร

“อ...เอ่อ ถ้าอย่างนั้นมารถผมไหม”

พูดออกไปแล้วก็อายยิ่งนัก แต่เอเตอร์ตอบกลับมาทันที
ว่า

“ไปสิ”

เพราะฉะนั้นทั้งสองคนจึงนั่งอยู่บนรถยนต์ของเอ็นโซ่ด้วยกัน ภายในห้องโดยสารมีแต่เสียงของเครื่องปรับอากาศที่ทำงานเท่านั้น เพราะเจ้าของรถมือก่ำพวงมาลัย สายตาพุ่งตรงไปที่ถนน เหมือนตั้งใจขับรถมากแต่จริง ๆ คือรู้สึกประหม่าที่รุ่นพี่ซึ่งตนเองแอบชอบมานั่งอยู่ใกล้ ๆ เช่นนี้

ด้านฝ่ายเอเตอร์ ชายหนุ่มมองออกไปยังถนนหนทางของกรุงโรม เส้นทางที่คุ้นเคยซึ่งจะนำทางไปสู่บ้านของตน

“...ขอบใจมากที่มาส่งนะเอ็นโซ่ แล้วไม่ต้องรีบกลับไปเลยนี่เองเธอ”

เอเตอร์พูดทำลายความเงิบขึ้นเมื่อใกล้ถึงที่หมาย

“ครับ ก็รีบแต่ไม่เป็นไร”

ดูคำตอบฟังดูแปลก ๆ ไหมละนั่น รุ่นพี่คนสวยหัวเราะเบา ๆ แล้วยิ้มให้

“ยังไงก็ขอบใจนะ”

พุดพลาถลงจากรถแล้วปิดประตูให้ เอ็นโซ่มองตามแผ่น
หลังบางที่เดินเข้าบ้านไป